

ЗАБАГАТО РЕАЛЬНОСТІ ВОДНОЧАС

ЗАБАГАТО РЕАЛЬНОСТІ ВОДНОЧАС

Божевілля як надмір, божевілля як бачення

Мене називали божевільним. Не раз. Іноді тому, що я забагато думав. Іноді тому, що я забагато відчував. А іноді просто тому, що я бачив речі під іншим кутом. З часом я зрозумів, що божевілля — це часто ярлик, який ми чіпляємо на те, чого не можемо класифікувати. Це той самий інструмент, яким користувався храм. Приписати категорію. Підшукати ярлик. Перетворити людину на меншу версію того, що ти вже знав. Слово змінюється зі століттям. Функція — ні. І все ж є божевілля, народжене з надмірної чутливості. З надмірного запитування. З нездатності приймати поверхні без глибини. Божевілля — це кімната, де думка біжить швидше за мову. Де емоції приходять усі разом. Де серце не може зачинити своїх дверей. Кожен, хто крізь неї проходить, ніколи не виходить незмінним. Бо він щось побачив. А побачене неможливо розбачити. Багато хто вважає, що божевілля — протилежність інтелекту. Я не переконаний. Іноді вони близькі родичі. Іноді божевілля — це інтелект, що сягнув свого останнього рубежу. Точки, де його вже неможливо втримати. Де він бачить забагато зв'язків. Забагато значень. Забагато реальності водночас.

І коли це стається, мови вже не досить. Лишається тільки жест — або тиша — як недосконалий перекладач. Це одна половина кімнати. Іззовні це надмір. Ізсередини це щось геть інше. Є територія, яку мало хто розпізнає. Вона лежить між хаосом і ясністю. Між раною і розумінням. Між крахом і відродженням. Я називаю це ясним божевіллям. Там зв'язки стають видимими. Маски спадають. Деталі починають говорити. Це важко пояснити. Ті, хто цього ніколи не переживав, плутають це зі сум'яттям.

Насправді все навпаки. Це надмір ясності. Забагато реальності, побаченої водночас. Ті, хто живе в ясному божевіллі, не заблукали. Вони просто мандрують місцями, куди інші ще не дісталися. Якось ми поїхали до клієнта, який ніколи не платив вчасно. Його затримки постійно повертали його до списку прострочених рахунків. Долучився навіть кредитний менеджер. Він був із Мілана. Аналітичніший. Раціональніший. Менш емоційний. І все ж клієнт не слухав. Минав час. Одного дня я знову його зустрів. Я сказав:

Вітаю. Вашого імені більше немає в списку прострочених. Ви нарешті стали як усі . Він подивився на мене. Усміхнувся. І відповів: Мій дорогий друже, придивіться ще раз. Якщо ви мене не побачили, це не означає, що мене там немає . Тієї миті я дещо зрозумів. Ясне божевілля — це не бачення того, чого не існує. Це бачення того, що існує, поки всі інші дивляться деінде. Надмір і бачення — це не дві кімнати. Це та сама кімната, і двері, якими ти заходиш, вирішують, яке ім'я ти їй даси. Ті, хто називає це божевіллям, стоять зовні. Вони описують не кімнату. Вони захищають формат. А формат ніколи нікому не пробачав життя поза ним.

Ferdinando

Ferdinando Frega. Усі права застережено. Офіційно зареєстровано та захищено згідно із законодавством США про авторське право.